

«Ὁ λόγος ὃν ἀκούετε οὐκ ἔστιν ἐμὸς
ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με Πατρὸς». (Ἰωάν. 14:24)

«Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου,
καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέροις γλώσσαις». (Πράξεις 2:4)

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 29 No 3

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 321

Μάρτιος / March 2007

«ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ»

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Ἐπειδὴ ὁ μῆνας **Μάρτιος** εἶναι βαθύτατα δεμένος στὴ συνείδηση τοῦ κάθε Ἑλληνα μέ τὴν «Παλιγγενεσία» ὀλόκληρου τοῦ ἔθνους (πού ἀναμφιβόλως περιλαμβάνει ὄχι μόνο «Χριστιανούς» ἀλλὰ καὶ «Ἄλλοθρησκούς» καὶ «Ἄ-θρησκούς» ἀκόμη, ἀνεξαρτήτως ποσοστῶν καὶ ἀριθμῶν!), μᾶς δίδει μιὰ ὄντως μοναδική εὐκαιρία γιὰ σύγχρονους γόνιμους προβληματισμούς.

Καθὼς ἐορτάζουμε κάθε χρόνο τὴν Ἐπανάσταση τοῦ ἔθνοσωτήριου 1821, μέ παρελάσεις καὶ ποικίλες ἄλλες ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις «μνήμης» καὶ ἐθνικοῦ «φρονηματισμοῦ», καλούμαστε σήμερα νὰ σκεφθοῦμε, κάπως πῶς «ἐλεύθερα», δηλαδή «εὐρύτερα» καὶ «βαθύτερα», ὄχι μόνο ὡς **νοήμονες**, ἀλλὰ καὶ ὡς **φρόνιμοι** «πολίτες τοῦ κόσμου» στὸν 21^ο αἰῶνα.

* * *

Μέ τὴν πυκνὴ αὐτὴ «εἰσαγωγή» πού προτάξαμε, γιὰ νὰ ἀποδεσμευθοῦμε κατὰ κάποιον τρόπο, ὅσο εἶναι **ἐπιτρεπτό**, ἢ μᾶλλον ἠθικῶς **ἐπιβαλλόμενο** (!), ἀπὸ τὰ στερεότυπα τῆς μέχρι τώρα ἐθνικῆς μας «ἐθιμοτυπίας», δὲν ἐπιθυμοῦμε διόλου νὰ ἐμπλακοῦμε στὰ προβλήματα πού τὸν τελευταῖο καιρὸ ἔχει δημιουργήσει ἡ «κατὰ παραγγελίαν» (directives τῆς Ε.Ε.) συγγραφὴ Σχολικῶν βιβλίων, συγκεκριμένως τοῦ βιβλίου γιὰ τὴν Στ' Δημοτικῶν.

Τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Θεολογίας τὸ ἀναμφισβήτητα πρῶτιστο καθήκον, δὲν εἶναι ὅπωςδήποτε ἡ ἱστορικὴ «ἐξακριβωση» κάποιων «γεγονότων» ἢ «καταστάσεων», γιὰ τὰ ὁποῖα κάποτε μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν καὶ ἀμφιβόλου ποιότητος «ντοκουμέντα», ἢ ἀκόμη καὶ «ἀντιφατικά» δεδομένα, ἀπὸ διάφορους γεωγραφικούς ἢ ἰδεολογικούς χώρους.

Τὸ «ἐπιστημονικό» λοιπὸν καθήκον γιὰ τὸ ἐπιβαλλόμενο ἐν προκειμένῳ «ξεκαθάρισμα», ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς ἀρμοδιότητα τῆς ἱστορικῆς Ἑρευνας, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Θεολογία, χωρὶς νὰ κατηγορηθοῦν γιὰ ἀδιαφορία ἔναντι τῆς ἱστορικῆς «ἀκριβείας» ἢ «ἀληθείας», ὀφείλουν νὰ ἐπικεντρῶνται στὴν ἐκάστοτε «**νοηματοδότηση**» καὶ τὴν «**ἐρμηνεία**», οἱ ὁποῖες ἐκφράζουν τὴν καθαρῶς «**ἠθικὴ ἀποτίμηση**» τῶν δεδομένων τῆς ἱστορίας καὶ τῆς **Φυσικῆς**, μέ τελεσιδικὸ γνώμονα τὸ θεολογικὸ δίπολο «**Πρωτολογία** / **Ἐσχατολογία**».

MANLY DEEDS OF VALOUR

By Archbishop Stylianos of Australia

Since the month of **March** is very deeply linked, in the conscience of every Greek, with the 'Regeneration' of the entire Nation (which undoubtedly includes not only '**Christians**', but also those of '**other faiths**' and of '**no faith**', irrespective of percentages and numbers!), it gives us a truly unique opportunity for contemporary and fruitful reflection.

As we celebrate every year the Revolution of March 1821 – a salvific year for the Greek Nation – with parades and a variety of other festive commemorative events and 'morale-boosting', we are called upon today to consider matters somewhat more 'freely', that is, more 'broadly' and 'deeply', not only as **intelligent people**, but also as **prudent** 'citizens of the world' in the 21st century.

* * *

With this concentrated 'introduction', intended to release us in some way from the stereotypes of our national 'formalities' up until now, as far as this is **permissible** – or ethically **imperative** (!) – we do not wish in any way to become entangled in the problems which the directives of the European Union have recently created through the 'customised' authorship of school textbooks, and specifically that of 6th Grade Primary.

The unquestionable and primary duty of the Church and of Theology is not of course the historical 'ascertainment' of certain 'events' or 'circumstances', for which there may exist 'documents' of dubious quality, or even 'contradictory' facts from various geographical or ideological fields.

Therefore the 'academic' duty for the necessary 'clarification', certainly belongs to the area of Historical Research, whereas the Church and Theology, without being accused of indifference regarding historical 'precision' or 'truth', must focus on the various '**given meanings**' and on the '**interpretation**', which express the clearly '**ethical evaluation**' of the data of **History** and **Natural History**, with the definitive criterion being the theological bipolarity of the '**First**' and '**Final Things**' (Protology/Eschatology).

* * *

Following the above, as all of us today see, perhaps more than any other time, just how **unstable, uncertain**

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, διαπιστώνοντας ὅλοι μας σήμερα, περισσότερο ἴσως ἀπό κάθε ἄλλη φορά, τό πόσο **ἀσταθῆ, ἀμφίβολα** καί **ἀπρόβλεπτα** εἶναι συνήθως τά **ἀνθρώπινα**, ἀσχέτως ἂν πρόκειται γιά τά «δημόσια» ἢ τά «ιδιωτικά», ὀφείλουμε νά ἀξιολογήσουμε νηφαλιότερα, δηλαδή μέ καθαρότερη ματιά, κάποιες «ἀξίες» πού ἄλλοτε δέν θά τολμούσαμε νά τό πράξουμε, ἀπό τόν φόβο μήπως χαρακτηρισθοῦμε ὡς «**ἀντεθνικῶς**» σκεπτόμενοι, ἢ εἰς βάρος ἱερῶν συμφερόντων τῆς Πατρίδας μας ἐνεργοῦντες!

Μιά κάπως πιό **τολμηρή** λοιπόν ἀνάλυση σήμερα, θά μᾶς ἀνοίγει τά μάτια σέ μιὰ ὅπωςδήποτε ἀντικειμενικώτερη καί κατά συνέπεια χρησιμότερη **καταγραφή** τῶν οὐσιαστικῶν μας **ἀποθεμάτων**, στά ὁποῖα θά μπορούσαμε μέ ἀγαθή συνείδηση νά βασισθοῦμε ἀκόμη καί τώρα, μετά δηλαδή ἀπό τόσες **προδοσίες** καί **ἀπογοητεύσεις** ἐκ μέρους «**Συμμάχων**», «**Ἰετόνων**», ἢ ἀκόμη καί δικῶν μας «**Ἡγετῶν**» (Πολιτείας ἢ Ἐκκλησίας ἀδιακρίτως!).

Σήμερα πρέπει ἀνεπιφύλακτα νά ὁμολογήσουμε ὅτι ὁ 21^{ος} αἰώνας, πού μέ τόσες ἐλπίδες καί θριαμβολογίες ὑποδεχθήκαμε –ιδίως οἱ Χριστιανοί(!)– ὡς τήν **φωτεινότερη Χιλιετία** γιά μιὰ ἐν **μετανοία** ἐπιστροφή στό πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, πολύ σύντομα δυστυχῶς μᾶς ἀπέδειξε ὅτι χαρακτηρίζεται ἀπό μιὰ «**σχιζοφρενική ἀντιφατικότητα**», ἀνάλογη τῆς ὁποίας ἴσως δέν γνώρισε ποτέ ἡ ἀνθρωπότητα.

Γιατί βλέπουμε νά συνυπάρχουν **παραλλήλως**, ἀλλά καί ὅλως **ἀσχέτως**, ἀπό τό ἓνα μέρος κινήματα καί αἰτήματα πρωτοφανοῦς **ἀγωνιστικότητας** γιά **εἰρήνη** καί **δικαιοσύνη**, ἀπό τό ἄλλο δέ μέρος τελείως ἐξωφρενικά φαινόμενα **βαρβαρότητας**, πού ὀδηγοῦν ὄχι μόνο σέ **ἀλληλεξόντωση**, ἀλλά καί σέ παρανοϊκή **αὐτοκαταστροφή**.

Γιά νά συνειδητοποιήσουμε καλύτερα τήν «σχιζοφρενική ἀντιφατικότητα», περί τῆς ὁποίας ὁ λόγος, δέν ἔχουμε παρά νά θυμηθοῦμε τά ἐξῆς τρία βασικά «κρατούμενα» τοῦ 21^{ου} αἰώνα:

1. Τό γκρέμισμα τῶν τειχῶν.
2. Τήν ἐπίσημη κήρυξη λήξεως τοῦ **ψυχροῦ πολέμου**.
3. Τήν συνεχῶς ἀναπτυσσόμενη προσπάθεια «**παγκοσμιοποίησης**», ἡ ὁποία ὅπωςδήποτε δέν εὐνοεῖ μόνο τούς ἰσχυρούς, ἀλλά καί τούς ἀδυνάτους, πού ἀποκοτῶν ἄλλα ὄπλα μέ τήν νεώτερη **Τεχνολογία** καί **Πληροφορική**.

Ἀπέναντι στά τρία ὡς ἄνω πολυσήμαντα «κρατούμενα», δέν ἔχουμε δυστυχῶς νά παρουσιάσουμε ἀκόμη, μήτε σέ **τοπικό** μήτε σέ **διεθνές** ἐπίπεδο, ἀνάλογες **θετικές** συνέπειες καί «**ἐφαρμογές**», πού θά μπορούσαν νά μᾶς ἐγκαρδιώσουν γιά μιὰ εἰρηνικώτερη συμβίωση τῶν λαῶν τῆς γῆς. Ἀντιθέτως, πολύ ἐπιγραμματικά θά σημειώσουμε καί τά πιό χτυπητά «ἀρνητικά κρατούμενα» τῶν ἡμερῶν μας, ὅπως τά ἀκόλουθα:

- α) «**Δαιδαλώδεις**» τώρα Πολιτικο-οικονομικοί καί Στρατιωτικοί ἀνταγωνισμοί.
- β) Εἰσβολές καί συρράξεις ἀπό τήν «κοσμοκράτειρα» πλέον Ἀμερική, **ὅπου** καί **ὅποτε** τό ἀποφασίζει ὁ

and **unforeseeable human** affairs are, irrespective of whether they are of the 'public' or the 'private' domain, we ought to assess with greater soberness, *i.e.* with a clearer glance, certain principles, which in the past we would not have dared to do, through fear that we may perhaps be characterised as having no '**national spirit**' or acting against certain sacred interests of our country!

Therefore a somewhat more **daring** analysis today would open our eyes, certainly to a more objective and therefore more useful **record** of our substantial **resources**, upon which we could in good conscience rely even now, after so many **betrayals** and **disappointments** on the part of '**allies**', '**neighbours**', or even our own '**leaders**' (of State or Church irrespectively!).

Today we must admit unreservedly that the 21st century – which we (and especially the Christians!) entered with so many triumphal statements and much hope that it would be the **brightest millennium** for a return **in repentance** to the spirit of the Gospel – very quickly, unfortunately, proved itself to be a '**schizophrenic contradiction**', the likes of which humanity perhaps has never seen.

For we see the **parallel** co-existence of movements and demands which are entirely **unrelated**: on the one hand an unprecedented struggle for **peace** and **justice**, while on the other, totally absurd phenomena of **barbarity** which lead not only to mutual **annihilation**, but also to paranoiac **self-destruction**.

In order to realise better the 'schizophrenic contradiction' about which we are speaking, we only have to bring to mind the three basic 'accomplished data' of the 21st century:

1. The tearing down of walls;
2. The official declaration of the end of the **cold war**;
3. The ever developing effort towards '**globalisation**', which is favourable not only to the powerful, but also the weak, who acquire other weapons with modern **science** and **information technology**.

In the face of these three most significant 'data', we unfortunately do not yet have **positive** consequences and '**implementations**' on a **local** or **international** level, which could encourage a more peaceful co-existence of the peoples of the world. On the contrary, we shall also note in a very epigrammatic way the most striking 'negative data' of our times. They are the following:

- a) Intricate politico-economic and military rivalries
- b) Invasions and clashes from the world-dominating United States, **wherever** and **whenever** its **President** wishes, with a cynical disdain for the renowned '**Security Council**' and fundamental precepts of International Law.
- c) The spread of unprecedented **terrorism**, which has led to the most inhuman deprivation of so-called 'individual' rights, with extravagant expenditure on **policing** also of the last refuge of **private** life.
- d) Through the so called **Communication Media** we all become, whether we want to or not, passive 'spectators' of the most repugnant **villainies** in various parts of the world: on the one hand, **illnesses**, **hunger** and **poverty** with endless ventures of **refugees** and **human trafficking** (primarily of the peoples of the so-called **developing** world); on the other hand, those

Πρόεδρος της, μέ κυνική περιφρόνηση του περίφημου «**Συμβουλίου Ασφαλείας**» και στοιχειωδών Κανόνων Διεθνούς Δικαίου.

γ) Ξεάπλωση πρωτοφανούς **τρομοκρατίας** σ' όλη τη γη, ή όποια έχει οδηγήσει στην πιό απάνθρωπη στέριση των λεγομένων «προσωπικών» δικαιωμάτων, μέ έξωφρενικές δαπάνες **άστυνομεύσεως** και του έσχατου καταφύγιου **ιδιωτικής** ζωής.

δ) Από τά λεγόμενα **Μέσα Ένημερώσεως** γινόμεστε όλοι, θέλοντας και μή, **παθητικοί** «θεατές» των πλέον άποκρουστικών **άθλιότητων** στα διάφορα σημεία της οικουμένης: Από τό ένα μέρος **ασθένειες** και **πεινά** και **έξαθλίωση**, μέ άτέλειωτες περιπέτειες **προσφύγων** και **δουλεμπόριο** (κυρίως των λαών του λεγόμενου **Τρίτου** κόσμου), κι' από τό άλλο, όσοι άπολαμβάνουν τά **άγαθά** της «**ευμάρειας**» στην Ευρωπαϊκή Ένωση ή στην Άμερική, έξανδραποδίζονται σέ **κτηνώδη** ύλιστικό **ευδαιμονισμό** (χωρίς νά έξαιρεϊται μηδέ ή άλλοτε φιλότιμη Πατρίδα μας Έλλάδα).

Ό κατάλογος φαινομένων της «σχιζοφρενικής άντιφατικότητας», πού μόνο «τηλεγραφικά» μπορούσαμε νά παραθέσουμε πιό πάνω, **συνοψίζεται** και **κορυφούται** συγχρόνως στα ακόλουθα δύο πολύ απλά παραδείγματα «κραυγαλέας παράνοιας», πού τά άντιλαμβάνεται ακόμη κι' ό πιό άφελής σύγχρονος παρατηρητής.

Πρώτον, αν όντως ή έπιδιωκόμενη από τους ισχυρούς «νέα τάξη» σκοπό είχε νά περιλάβει σέ συνεχώς ευρύτερες Διακρατικές Ένώσεις (τύπου των Η.Π.Α., της Ε.Ε. κ.ά.), χάριν δήθεν μεγαλυτέρας **ασφάλειας** και ταχυτέρας **είρηνεύσεως**, τότε πώς νοείται νά έπιδιώκουν οι ίδιοι «κοσμοσωτήρες» τόν άφρονα **κατατεμαχισμό** μικρών περιοχών, **γεωγραφικώς** και **ιστορικώς** άδιδαιρέτων (όπως π.χ. της Κύπρου, της πρώην Γιουγκοσλαβίας κ.ά.), μέ μοναδικό κριτήριο την **έθνοφυλετική** προέλευση, όλως τεχνηέντως και κατά τό δοκοϋν, αύξομειομένων «έθνοτικών» ομάδων; Αυτό ήταν άτυχώς τό άποτέλεσμα της τυφλής **ύποταγής** της Έπώνυμης και Έπισήμου **Πολιτικής** (Εθνικά Κοινοβούλια) σέ Άνώνυμες Πολυεθνικές Συμμαχίες ενός «άοράτου» κι' όμως παντοδύναμου **Οικονομικού Κατεστημένου**.

Δεύτερον, αν όντως ή περίοδος του **ψυχρού πολέμου** έληξε, γιατί συνεχίζουμε στίς **Έθνικές Παρελάσεις** μας νά προβάλλουμε **κομπορρημονούντες** τά τελειότερα νεώτερα όπλικά συστήματα **όλέθρου**, ως εάν αύτή είναι ή πραγματική **διάθεση** πού ακόμη κρύβουμε προς άλλήλους, αντί νά έπιδείξουμε σαφή δείγματα **άντιπολεμικής** και **είρηνικής** διαθέσεως προς πάντα συνάνθρωπο;

Τέτοια δείγματα θά ήταν π.χ. νά παρελεύουν οι άγνωστοι **ήρωες/θύματα** του πολέμου:

- Οι **χήρες** και τά **γυναϊκόπαιδα**
- Οι **Άδελφές** του **Έρυθρού Σταυρού**
- Οι **Γιατροί**, οι έν γένει **Νοσοκόμες** και **Τραυματιοφορείς**
- Οι Στρατιωτικοί **Ίερείς** και **Ίεροκήρυκες**
- Οι Πολεμικοί **Άνταποκριτές** κ.ά.

οί όποιοι τελείως **άοπλοι** και **άπροστάτευτοι** έφρόντισαν,

who enjoy the **good things** of '**prosperity**' in the European Union or America are reduced to **animal-like** materialistic **hedonism** (without excluding even Greece which had a sense of honour).

The list of 'schizophrenic contradictions', of which the above is only a brief sketch, is **summarised** and at the same time **climaxed** in the following two examples of 'stark paranoia', which even the most naive observer comprehends.

Firstly, if the 'new order' sought by the powerful in fact aims to nurture continually broader intergovernmental unions (such as the USA and the European Union) for the purpose of supposedly greater **security** and speedier **peace-keeping**, then how are we to understand that the same 'saviours of the planet' seek the foolish **fragmentation** of small regions which are **geographically** and **historically** indivisible (as for example Cyprus, the former Yugoslavia etc.), using the sole criterion of **racial** origin of unsteady 'ethnic' groups in a totally artificial and arbitrary manner? This was unfortunately the result of blind **submission** of eponymous and official **politics** (National Parliaments) to anonymous multinational alliances of an 'invisible' and yet all-powerful **economic establishment**.

Secondly, if indeed the period of the **cold war** is over, why do we continue to boastfully promote in our **national parades** the finest modern military weapons of **destruction**, as if this is our true yet still hidden **disposition** towards other people, instead of displaying clear examples of an **anti-war** and **peaceful** disposition towards every fellow human being?

Such examples might include the parading of unknown **heroes/victims** of war instead:

- The **widows** and their **children**
- The **Sisters** of the **Red Cross**
- The **doctors, nurses** and **stretcher-bearers**
- The **Army Chaplains** and **Preachers**
- The **war correspondents**

who, completely **unarmed** and **unprotected** amidst the carnage of battle, managed to keep **human solidarity** alive, together with the **value** of human life.

However, we should mention in closing that **hypocrisy** and **distortion**, about which we have already spoken extensively, had commenced from long ago through the relevant '**code of language**' employed by every people.

As has been correctly pointed out, language very often creates **terms** and **words** not only to **express** things, but sometimes also in order to '**cover**' them.

We therefore describe the military feats of specifically **male** combatants as 'deeds of valour' (άνδραγαθήματα), while calling the peaceful contributions of all others merely acts of 'virtue' or 'honour'.

According to the same 'logic', the 'Ministry of **War**' is euphemistically called the 'Ministry of **Defence**'.

Monuments and **museums** of the history of battle are, on the other hand, unreservedly attached to the word 'war' (eg. War Memorial and War Museum) because they speak of the 'past', rather than the actual immediacy of the horror of war.

Icons: Glimpses of Eternity

By Philip Kariatlis

Introductory Remarks

*"As the Prophets prophesized, as the Apostles taught, as the Church has received, as the teachers have dogmatized, as the Universe has agreed....Let us declare, let us assert, let us preach in like manner Christ our true God, and honour His saints in words, in writing.... in **Holy Icons**, worshipping Him as God and Lord and honouring them as His true servants....This is the faith of the Apostles, this is the faith of the Fathers, this is the faith of the Orthodox, this is the faith that sustains the Christian oikoumene...."¹*

In the Orthodox Christian tradition the great feast marking the triumph of the icons is celebrated on the first Sunday of Great Lent and is also known as the Triumph of Orthodoxy. It was on this day, that is, on 11 March 843, the first Sunday in Lent, that the reinstatement of icons was proclaimed in the cathedral of St. Sophia. Not only were all ancient heresies of the first common Christian millennium anathematised, but also the legitimacy of icons was affirmed. For this reason, entering the Lenten period, it would be timely to reflect upon the true meaning of icons in our Tradition.

* * *

The heart of the Christian Gospel is that the infinite and invisible God, who is also uncontained and uncircumscribed – to name only a few of God's attributes – became visible and containable in Jesus Christ by the Holy Spirit. Insisting on the central Scriptural truth that in the person of the incarnate Logos, the created world has had a vision of the invisible God, icons are nothing less than an affirmation that **"the Word became flesh and dwelt among us"** in reality, and that we **"have seen his glory... full of grace and truth"** (Jn 1:14). Moreover, following St Paul, who in his second letter to the Corinthians, referred to Jesus Christ as the 'image' or 'icon

[eikon]' of God (cf 2Cor 4:4)², the Christian tradition claims that in the humanity of Jesus, the faithful have been granted a vision of God himself – since Christ was the express image of God.³ Now, since Christ – who was not only the eternal Son of God the Father, but also 'true God from true God'⁴ – lived on earth as a real human person with a real body and soul, and was seen by people (cf 1Jn 1:1), he could now be depicted. Therefore, seen from the reality of the incarnation, the use of icons, in the Christian tradition, is believed to affirm that God really became human, took on human flesh and therefore could be portrayed and circumscribed. Furthermore, as we shall see, icons were also concerned with the attitude of the Church towards matter and therefore the salvation of all things created, particularly the human person.

The theology and meaning of icons was eventually clarified in the eighth century when a tumultuous dispute arose in the Church over the use of icons in worship. Known as the 'iconoclastic' controversy – since the word in Greek signifies, 'the smashing of icons' – this violent and heated quarrel gave rise to a council in 787AD, which came to be known as the Seventh Ecumenical Council, taking place in Nicaea.⁵ It was this council which came to shed light on the true meaning of icons outlining not only their legitimacy but also the propriety of venerating them. Simply put, the council claimed that, to deny icons inevitably meant a renunciation of the incarnation of the eternal Son of God – reducing this salvific event to a mere fictitious occurrence – thereby also bringing into question the salvation of the human person.⁶ One section of the doctrinal statement

2. Also Col 1:15: "He is the image of the invisible God, the firstborn of all creation." Other Scriptural passages such as 1Jn 1:1-2; Heb 1:1-3 could also be cited.

3. One can already begin to discern the various meanings of the word 'icon': For example, Christ is the icon *par excellence* of God; the human person is also an icon of God (cf Gen 1:26) and of course icons as sacred images.

4. Nicene-Constantinopolitan Symbol of Faith.

5. This Council is also referred to as the 'Council of Nicaea II'. Before that, the Council of Trullo (691AD) had insisted upon the legitimacy of icons.

6. From this it is clear that the Christian tradition of the first common Christian

1. From the *Synodikon* of Orthodoxy read on the First Sunday of Great Lent.

μέσα στό «μακελειό» τῶν μαχῶν, νά κρατήσουν ζωντανή τήν **πανανθρώπινη ἀλληλεγγύη** καί τήν **ἀξία** τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ὅμως, ἐν κατακλειδί, πρέπει νά τονίσουμε ὅτι, ἡ **ὑποκρισία** καί **διαστροφή**, γιά τήν ὁποία ἐκτενῶς μιλήσαμε στά προηγούμενα, εἶχε ἀρχίσει ἤδη πρό πολλοῦ, ἀπό τόν σχετικό **«γλωσσικό κώδικα»** κάθε λαοῦ.

Ὅπως σωστά ἔχει παρατηρηθεῖ, ἡ γλῶσσα πολλές φορές κατασκευάζει **ὄρους** καί **λέξεις**, ὄχι μόνο γιά νά **«ἐκ-φράσει»** τά «πράγματα», ἀλλά κάποτε καί γιά νά τά **«συγκάλυψει»**.

Ἔτσι, λέμε π.χ. **«ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ»** τοῦ ἐμπόλεμου **ἄνδρα** τίς μαχητικές ἐπιδόσεις, ἐνῶ ἀπλῶς χαρακτηρίζουμε ὡς πράξεις **«ἀρετῆς»** καί **«τιμῆς»** τίς εἰρηνικές ὑπηρεσίες ὄλων τῶν ὑπολοίπων.

Μέ τήν ἴδια **«λογική»**, τό **«Ἐπιτελεῖσθε τὸν πόλεμον»** ὀνομάζουμε κατ' εὐφημισμὸν **«Ἐπιτελεῖσθε τὸν πόλεμον»**.

Μνημεῖα δέ καί **Μουσεῖα** ἀπὸ τήν ἐμπόλεμη ἱστορία, τὰ ὀνομάζουμε ἀνεπιφύλακτα **«πολεμικά»** (WAR MEMORIAL καί WAR MUSEUM), ἐπειδὴ μιλοῦν πιά γιά τό **«παρελθόν»**, καί ὄχι γιά τήν **ἐν ἐνεργείᾳ** ἀμεσότητα τῆς φρίκης τοῦ πολέμου.

of the Council in Nicaea read as follows:

We declare that we defend free from any innovations all the written and unwritten ecclesiastical traditions that have been entrusted to us. One of these is the production of representational art; this is quite in harmony with the history of the spread of the gospel, as it provides confirmation that the becoming man of the Word of God was real and not just imaginary, and as such it brings us a similar benefit.⁷

From this passage it is clear that the existence of icons was deeply connected with a concern to preserve a full and proper doctrine of the incarnation upon which the salvation of the human person rested.⁸ Furthermore, it was believed that icons were nothing other than graphic expressions of the truth expressed in the Scriptures – the ‘Word’ in images. Just as the written words of the Scriptures brought the faithful into an immediate encounter with the very Word of God, so too could icons, as graphic images, do the same. Consequently, it becomes clear that the salvific contents of faith could in fact be proclaimed not only in words but also in images. Overall, the doctrinal statement of the council became a triumphant confession of the church’s faith that God had become human so that humanity could enjoy, by grace, all that God is by nature.

The icon was also seen as ‘theological language in colour’ highlighting the sacredness of created matter. Following the incarnation of the Son of God, which not only restored human nature, but radically regenerated it by offering a most intimate and personal *koinonia* with humanity and the material world at large, the entire created *cosmos* could now be transfigured and saved. Far from any type of dualism, which would want to affirm only the eternal veracity of spiritual realities at the expense of the material, Christianity afforded a place of salvation to God’s entire created world, spiritual as well as material. For this reason, no material element was to be excluded from the plan of God’s redemption. In this way, all material elements – in the case of icons, colour, pigment, wood etc – could act as windows giving the faithful glimpses of eternity – namely, an anticipatory *in-sight* of the world as it will be in the age to come. In a very instructive way, St John of Damascus, whose writings were afforded doctrinal status in the Seventh Ecumenical Council wrote:

I worship the Creator of matter who became matter for my sake; who willed to take His abode in matter; who worked out my salvation through matter... Never will I cease honouring the matter through which my salvation was wrought.⁹

This was nothing other than a confirmation of the words of St Paul who in his letter to the Romans wrote: **“ever since the creation of the world his eternal power and divine nature, invisible though they are, have been understood and seen**

millennium saw the rejection of icons not simply as an indifference to art, but as a Christological heresy not affording a full and fitting doctrine of the Incarnation.

7. Doctrinal Statement, 7th Ecumenical Council cited in Jaroslav Pelikan (ed), *Creeeds and Confessions of Faith in the Christian Tradition* (New Haven: Yale University Press, 2003), 1:235 & 237.

8. Another passage from the Council affirmed: “those who accept in word the coming of the Word of God in the flesh, but refuse to contemplate him through icons, thus receiving only theory – but in fact denying – our salvation.” (*Synodikon of Nicaea II*).

9. *First Apology Against Those Who Attack Divine Images*, 16 (PG 94:1245A). Cited in Peter Bouteneff, *Sweeter Than Honey: Orthodox Thinking on Dogma and Truth* (Crestwood, NY: SVS Press, 2006), 188–189. It is for this reason that there can be no question of idolatry when it comes to ‘venerating’ icons, since reverence is afforded not to the wood or the pigment but to the prototype depicted.

through the things he has made” (Rom 1:20). Accordingly the icon was seen as a joyful testimony of the innate goodness of the material world (cf Gen 1:1–28) and its potential capacity to reflect the divine. And it was for this reason that icons were seen as fitting recipients of Christian respect and veneration insofar as they could lead the faithful into the presence of the divine.

Now, as windows on eternity¹⁰, icons are theological ‘symbols’ not only pointing forward towards future or transcendent realities, but actually directly participating in these as well. That icons serve as windows into eternity is seen from their inverse perspective – namely the elongated facial features and hands, the small mouth or the feather-like sketches of the body, the lines of which approach the viewer – which want to depict a radically transfigured world as it will ultimately be in the kingdom of heaven.¹¹ Accordingly, icons act as witnesses to God’s pledge of future victory when his joy and salvation will pervade the entire created *cosmos*. Furthermore, by the use of inverse perspective, the person’s gaze is drawn into the icon establishing, in this way, a direct encounter and a bond of communion with those eternal verities. The council of 787AD claimed that persons and events depicted in icons were mysteriously present and active in the icons, by which a faithful person could consequently really experience the impenetrable glory of, and fellowship with, Christ, together with the communion of saints. Interestingly, the Council fathers could speak in such terms, because they believed that God had really revealed Himself in human history, and totally identified with the human experience. However they also underlined that even though God had become manifest ‘in the flesh’ in history – thereby justifying the use of icons by the Church – the fulfilment of that experience would be complete in the end time when God will be all in all.

For this reason, it has always been underlined that absolute worship and adoration (*latreia*) can only ever be directed to God alone, whilst reverence and veneration (*proskynesis*) can be paid to icons. And so, it must be remembered that whilst it is true to affirm that icons open for us a boundless vision of the world as it was before the Fall and as it will be in its eschatological consummation, this is nonetheless a ‘real-yet-partial’ experience awaiting its fulfilment in the age to come. Making such a distinction, St Theodore the Studite in the ninth century wrote: “We say that Christ is one thing and His image is another thing by nature, although they have an identity in the use of the same name.”¹² It was for this reason that the council also unequivocally affirmed that the honour given to the icon passed over to the prototype. That is to say, a radical difference was acknowledged between what the icon reveals and the One who will be fully revealed in the age to come offering the entire world an eternal *koinonia* in his communal mode of eternal existence. What can be said with certainty however, is that in a profoundly mysterious way, icons take the gaze of those viewing an icon into the ‘beyond’ offering them in this way a foretaste of the sweet hope and eternal brightness of the fullness of a life in God and the eternal contemplation to come of his glory in his eschatological kingdom.

10. It is in this sense that icons have often been referred to as windows on eternity. See for example the book edited by Gennadios Limouris, *Icons: Windows On Eternity* (Geneva: WCC Publications, 1990).

11. In this sense the icon is not unrealistic in what it depicts but supra-realistic betraying the saving effects of a world touched by God. It is this fact which rules out ‘realistic’ or photographic portraits and events. 12. *Icons* 1.11.

Πώς πρέπει νά ἄσκοῦν οἱ Προεστοί τήν ἐπιστοασία τῶν ἀδελφῶν καί πώς πρέπει οἱ ἀρχάριοι νά ὑποτάσσονται σ' αὐτούς*

To the Supervisors of Monasteries and to the Disciples. How they must direct the Brothers and how the Brothers must obey them*

Ἄν εἶσαι προϊστάμενος ἀδελφῶν, φρόντιζε τους μέ ἀσπρηρότητα καί εὐσπλαχνία, διδάσκοντάς τους τήν πράξη τῆς μοναχικῆς ζωῆς, μέ λόγια καί μέ ἔργα, περισσότερο ὅμως μέ ἔργα, ἐπειδή τό καλό παράδειγμα εἶναι πιό ἀποτελεσματικό. Καί ἄν μπορεῖς, νά τους γίνεσαι ὑπόδειγμα καί στά διακονήματα πού ἀπαιτοῦν σωματικό κόπο. Ἄν ὅμως εἶσαι φιλάσθενος, νά τους παραδειγματίζεις μέ τήν καλή σου πνευματική κατάσταση καί μέ τους καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἀπαριθμεῖ ὁ Ἀπόστολος, δηλαδή τήν ἀγάπη, τή χαρά, τήν εἰρήνη, τή μακροθυμία, τή χρηστότητα, τήν ἀγαθοσύνη, τήν πίστη, τήν πραότητα καί τήν ἀντίπαλο ὄλων τῶν παθῶν, τήν ἐγκράτεια (Γαλ. 5, 22-23). Ὅταν γίνονται σφάλματα, νά μήν ἐκφράζεις ἔντονη ἀγανάκτηση, ἀλλά νά ὑποδεικνύεις ἥρεμα τή βλάβη πού προέκυψε ἀπό τό λάθος πού ἔγινε καί, ἄν χρειαστεῖ νά ἐπιτιμήσεις κάποιον, ν' ἀναζητεῖς τήν κατάλληλη στιγμή. Νά μήν παρατηρεῖς μέ ἄκαμπτη ἀσπρηρότητα τά μικρά σφάλματα, σάν νά εἶσαι ὁ ἴδιος τέλειος, οὔτε συνέχεια νά ἐλέγχεις. Γιατί αὐτό εἶναι φορτικό πρᾶγμα καί ἀπό τή συνήθεια τοῦ ἐλέγχου φτάνει κανεῖς στήν ἀναισθησία καί τήν ἀδιαφορία. Μή δίνεις ἐντολές μέ τρόπο προστακτικό, ἀλλά μέ ταπείνωση, σάν νά μελετᾶτε μαζί μέ τόν ἀδελφό τό θέμα. Γιατί ὁ λόγος πού ἔχει αὐτή τή βάση γίνεται προτρεπτικός καί ὄχι ἐπιτακτικός καί πειθεῖ καί ἀναπαύει περισσότερο τόν πλησίον.

Ὅταν πάλι ὁ ἀδελφός σου εἶναι ταραγμένος καί ἀντιστέκεται σ' αὐτά πού τοῦ λές, φύλαξε τή γλώσσα σου νά μήν βγάλει οὔτε ἓνα ὀργίλο λόγο καί μήν ἀφήνεις τήν καρδιά σου νά ὑπερηφανευτεῖ ἀπέναντί του, ἀλλά θυμίσου ὅτι ὁ ἀδελφός σου εἶναι μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καί εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, πού ἐπηρεάζεται ἀπό τόν κοινό μας ἐχθρό. Σπλαχνίσου τήν λοιπόν, γιατί εἶναι πιθανόν ὁ διάβολος, χρησιμοποιώντας τό δικό σου θυμό, νά τήν αἰχμαλωτίσει καί νά τή θανατώσει μέ τή μνησικακία καί ἔτσι νά χαθεῖ, ἀπό δική σου ἀπροσεξία, μιά ψυχή «γιά τήν ὁποία ὁ Χριστός πέθανε» (Α' Κορ. 8, 11). Καί νά μήν ξεχνᾷς ὅτι καί σύ θά κριθεῖς γιά τήν ἴδια ἁμαρτία τῆς ὀργῆς. Ἐχοντας λοιπόν συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας σου, συμπάθησε τόν ἀδελφό σου, καί εὐχαρίστησε τό Θεό, γιατί σοῦ δόθηκε ἀφορμή νά συγχωρέσεις, ὥστε νά συγχωρεθεῖς καί ἐσύ ἀπό τό Θεό γιά τίς μεγαλύτερες καί περισσότερες ἁμαρτίες σου. Γιατί λέει ἡ Γραφή: «Συγχωρέστε γιά νά συγχωρεθεῖτε» (Λουκ. 6, 37). Ἀλλά μήπως νομίζεις ὅτι ὁ ἀδελφός σου βλάπτεται ἀπό τή μακροθυμία σου; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὅμως μᾶς παραγγέλει νά νικᾶμε τό κακό μέ τό καλό (Ρωμ. 12, 21) καί ὄχι τό κακό μέ τό κακό. Καί οἱ Πατέρες λένε: «Ἐάν, ἐπιτιμῶντας κάποιον, ὀργιστεῖς, ἱκανοποιήσες τό δικό σου πάθος». Καί κανένας βέβαια μυαλωμένος ἄνθρωπος δέν γκρεμίζει τό σπίτι του γιά νά κτίσει τό σπίτι τοῦ διπλανοῦ του.

(συνεχίζεται)

If you supervise brothers, take care of them with sureness of heart and at the same time with bowels of mercy, training them both by word and deed about everything they do. Teach them especially by your deeds, as an example is more effective than words. If you are able to, set an example for them in the bodily works but if, however, you are sick, be a model for them through your good spiritual state and through the fruits of the spirit (enumerated by the Apostle): love, joy, peace, long suffering, gentleness, goodness, faith, gentleness and temperance which is the contrary of all the passions. When mistakes do occur do not be greatly indignant but calmly show the damage the mistake caused. If you are forced to reprove someone, try to find the right time for it. Do not be strict about small mistakes and inflexible and do not censure continuously. This is annoying and endless reproofs lead to insensibility and contempt. Do not give orders imperatively but in humility, taking counsel with the brother. The word based on this is exhortative and more persuasive and comforting to the neighbor.

Also, when your brother is disturbed and reacts to what you say to him, control your tongue lest you speak even one word in wrath and do not allow yourself to be arrogant concerning him in your heart but remember that he is your brother, a member of Christ and an image of God, influenced by the common enemy. Be merciful on him and show pity because it is possible that the devil through your wrath, will capture his soul and mortify it in resentment and thus, through your carelessness, the soul for whom Christ died is lost. You must always remember that you are under the same judgment for anger. Therefore, knowing your weakness, be sympathetic towards your brother and thank God that you have found a reason to forgive so that you too will be forgiven by God for your greater and more numerous sins. It says, "Forgive, and you will be forgiven". However, perhaps you think your brother will be harmed by your long suffering? Yet, the Apostle orders us to "overcome evil with good" and not evil with evil. The fathers also say, "If in reproving someone you are moved to wrath, you have satisfied your own passion". No wise man destroys his own house in order to use the materials to build his neighbor's house.

(to be continued)

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββά Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

ADDRESS OF HIS EMINENCE ARCHBISHOP STYLIANOS FOR THE COMMENCEMENT OF THE LAW TERM FOR 2007

Sydney February 6, 2007

This I say, therefore, and testify in the Lord, that you should no longer walk as the rest of the Gentiles walk, in the futility of their mind, having their understanding darkened, being alienated from the life of God, because of the ignorance that is in them, because of the blindness of their heart; who, being past feeling, have given themselves over to lewdness, to work all uncleanness with greediness. But you have not so learned Christ, if indeed you have heard Him and have been taught by Him, as the truth is in Jesus: that you put off, concerning your former conduct, the old man which grows corrupt according to the deceitful lusts, and be renewed in the spirit of your mind, and that you put on the new man which was created according to God, in true righteousness and holiness. Therefore, putting away lying, "Let each one of you speak truth with his neighbor" for we are members of one another.

Ephesians 4:17-25

Having once again gathered here on the occasion of the new Law Term, we feel the need firstly to exchange, as always, sincere wishes for the New Year of 2007, which we pray will be more peaceful than the last.

At the same time, it is at least for us gathered here to concentrate also on the word of God – a very crucial passage of which we have just heard from the letter of St Paul to the Ephesians.

Experiencing for some decades now both the facilities and the dilemmas of so-called 'globalisation', we find it quite fitting to listen especially to St Paul, who has been called 'The Apostle of the Nations' *par excellence*. One should not forget that Paul had the unique task and trial to reconcile in his personal spiritual adventure two different and equally demanding traditions:

On the one hand, Judaism, representing the Law and the Prophets, and on the other, the Christian message which came as the immediate continuation and yet the final transcendence of Biblical Law, by the grace of God incarnate.

The missionary situation which St Paul had to confront in his extraordinary experience enabled him to speak beyond any racial, national or ideological boundaries.

Precisely for this reason, St Paul remains for all today's faithful citizens, who draw upon the Judeo-Christian tradition, the unique example of a peace-maker in God's name.

It might sound old-fashioned or even provocative to compare today's responsible citizens – or even leaders of modern society – with such a distinguished figure in the history of salvation.

However, one must realize that modernity has disclosed to all sensitive and vigilant contemporary people such chaotic situations which cannot be faced successfully unless we call upon the original qualities of the human being created in the image of God.

Among such qualities are of course, in first line:
the truthfulness towards the present
the consequence towards the past
and the openness towards the future.

In these three dimensions of time, we recognize the impor-

tance of all three Biblical virtues of love, faith and hope.

It is then not an exaggeration to say that, in respecting equally the three mentioned virtues, the uncertain and even frightened human being receives spontaneously all blessings from above. And this is what sanctity is all about.

If we now try to understand in this perspective the passage of St Paul's letter, we shall appreciate the fact that he does not avoid rejecting impious behaviour by asking his audience to avoid "falsehood". This he identifies with the collective name of "Gentiles" corrupted by the "futility" already in their minds.

After all the above, sisters and brothers, let me believe that, in contemplating such a Biblical text today – together with our Chief Justice, other Judges and members of the Judiciary – we can gratefully confess that in the passage we just heard we have in our hands a tremendous key. Namely, a unique key that enables us to solve not only the personal problems of our daily existence, but also the broader impasses that we face in society as a whole.

This key is of course the last sentence of today's reading, which in the simplest manner draws our attention to truths that are self-evident, when it states:

"Let each one of you speak truth with his neighbor for we are members of one another."

Στιγμιότυπο από την καθιερωμένη Έτήσια Τελετή επί τη νάρξει του Legal Term (Δικαστικού Έτους) εν Νέα Νοτίω Ουαλία (6-2-07).

**Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ
Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας
κ.κ. Στυλιανού**

Κατά τον μήνα Φεβρουάριο ο Σεβασμιώτατος:

–Έχοροστάτησε και εκήρυξε κατά τον Μ. Έσπερινόν εις τόν πανηγυρίζοντα Ί.Ν. Ύπαπαντής του Κυρίου Coburg-Vic, έν τέλει δέ παρεκάθησε μετά του Θεοφ. Δέρβης, τών Ίερέων, τών λοιπών Έπιτελικών Στελεχών και του φιλοξενουμένου ζεύγους του Καθηγητού κ. Χριστοφ. Χαραλαμπάκη και τής συζύγου του Ίωάννας Παπαβασιλείου-Χαραλαμπάκη, εις τό κοινόν έόρτιο Δείπνο (1-2-07).

–Έίχε Σύσκεψη μετά του νέου Διευθυντού του έν Μελβούρνη Κολλεγίου «Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ» Dr Neil Champion μέ συμμετοχή του Θεοφ. Δέρβης και του κ. Κόντη, γιά θέματα αξιωματικής φύσεως στήν λειτουργία του Κολλεγίου (3-2-07)

–Παρηκολούθησε μετά του Θεοφ. Άπολλωνιάδος και λοιπών συνεργατών τής Ί. Αρχιεπισκοπής, καθώς και ίκανού άριθμού πιστών, τήν Διάλεξη του Γλωσσολόγου κ. Χαραλαμπάκη μέ θέμα «Γλώσσα και Λογοτεχνία», ή όποία έδόθη εις τήν Αίθουσα Τελετών τής Ένορίας-Κοινότητος Άγ. Σπυριδωνος Kingsford. Τόν Όμιλητή, μετά άπό σύντομο καλωσόρισμα του π. Στ. Σκούτα, παρουσίασε ό Σεβασμιώτατος, ό όποίος και έπιλόγισε μετά άπό ένδιαφέρουσα συζήτηση, τήν έν λόγω Διάλεξη παρηκολούθησε και ό διευθύνων, εις τήν έν Καμπέρα Έλληνική Πρεσβεία, τό Γραφείο του Έμπορικού Ακολουθού κ. Έμμ. Σουλτανόπουλος. Έπηκολούθησε Δείπνο μέ τά Στελέχη τής Ένορίας-Κοινότητος και τό τιμώμενο ζεύγος τών Όμιλητών (4-2-07).

–Συνοδευόμενος άπό τόν Θεοφ. Άπολλωνιάδος, προήδρευσε Συσκέψεως τών δύο φιλοξενουμένων Φιλολόγων Χαραλαμπάκη μέ τούς περί τούς 20 διδάσκοντες Νέα Έλληνικά εις τά τρία έν Ν.Ν.Ο. Κολλέγιά μας, μετά τών Διευθυντών αυτών. Έπηκολούθησε πρόχειρο Γεύμα και άναψυκτικά (5-2-07).

–Άπεστάλησαν διά του έν Σύδνεϋ Βοηθού του Έπισκόπου Άπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ προς τό έν Φαναριώ Σεπτόν Κέντρο, τά πορίσματα του ένταϋθα Πρωτοβαθμίου και Δευτεροβαθμίου Πνευματικού Δικαστηρίου, διά τήν έπιβαλλομένη –και δή έπείγουσα- καθαίρεση του πρό πολλού έκπτώτου Παναγιώτου Τσίγκα.

Προέστη τής καθιερωμένης Έτησίας Τελετής επί τή ένάρξει του Legal Term (Δικαστικού Έτους) έν Ν.Ν.Ο., παρόντος του Αρχιδικαστού κ. Jim Spiegelman, του Γεν. Προξένου τής Έλλάδος και τών Γ. Προξένων άλλων Όρθοδόξων Χωρών, έκ μέρους δέ τής SCCOCA, προεξάρχοντος του Αρχιμανδρίτου του Καθεδρικού μας Ναού π. Έλευθερίου, ό Ρώσος π. Vladimir Makeev και ό Ρουμάνος Rev. Dr Doru Costache. Τό κείμενο τής έν τῷ Ναῶ προσλαλιάς του Σεβασμιωτάτου, παρατίθεται εις σελίδα 23

Άκόμη ένα στιγμιότυπο εις τήν αίθουσα Τελετών τής Ίεράς Αρχιεπισκοπής άπό τήν καθιερωμένη Έτήσια Τελετή επί τή ένάρξει του Legal Term (Δικαστικού Έτους) έν Ν.Ν.Ο. (6-2-07).

ή δέ ειθισμένη άπάντηση του Αρχιδικαστού έγένετο κατά τήν έπακολουθήσασα Δεξίωση, όπου χρέη Τελετάρχου έξετέλεσε ό έκ τών Νομικών Συμβούλων τής Ί. Αρχιεπισκοπής και Γραμματέως του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου κ. Nick Pappas (Δρ. Νομικής), και ό κ. Μ. Διαμαντής έκ τών Άντιπροέδρων του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου έπελόγισε εύχαριστηρίως τούς πάντας (Vote of Thanks) (6-2-07).

–Έπεσεκέφθη τόν νοσηλευόμενον εις τό Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο St. George Σύμβουλο τής έν Καμπέρα Έλληνικής Πρεσβείας κ. Κυριάκο Μανιάτη, συνεπικουρούμενο υπό τής συζύγου και τής πενθεράς του (7-2-07).

–Έδέχη τόν έπανακάμψαντα έξ Έλλάδος Πρέσβη κ. Γ. Ζώνη, μετά του όποίου είχε γόνιμη συζήτηση επί καιριών θεμάτων τής Όμογενείας, έν ὄψει μάλιστα έπικειμένου συντόμου ταξειδίου εις Αυστραλία, του Πρωθυπουργού τής Γεντεϊρας κ. Κώστα Α. Καραμανλή (πρώτου έν ενεργεία Πρωθυπουργού τής Έλλάδος έπισκεπτομένου τούς Άντίποδες).

Έδέχη τόν έκ του Διδρακτικού προσωπικού τής Θεολογικής μας Σχολής κ. Γερ. Κούτσουρα, προς ρύθμιση τών τελευταίων λεπτομερειών τής έπικειμένης χειροτονίας του εις Διάκονον (8-2-07).

–Έδέχη τόν άλλοτε ύπηρετήσαντα εις τό έν Σύδνεϋ Γραφείον Τύπου Δημοσιογράφον κ. Άνδρέα Παπαγεωργόπουλο, Συγγραφέα νεωτέρου βιβλίου του «Έλληνας χωρίς Έλλάδα», τό όποιο και θά παρουσιασθεί έπισήμως άπό διάφορα βήματα στίς πόλεις Σύδνεϋ, Μελβούρνη και Άδελαΐδα. Συνεζήτησε μαζί του έκτενώς τούς λόγους γιά τούς όποίους δέν ήτο δυνατόν νά εκπληρώσει φιλικήν παράκληση παρουσιάσεως του έν λόγω βιβλίου, τό όποιο **έγκαρδίως** προσέφερε, αλλά και μετά τής αυτης έγκαρδιότητος προσεφέρθη υπό του Σεβασμιωτάτου εις τόν φίλον έπισκεπτή άνάλογο βιβλίο εις «άντίδωρον».

Συνοδευόμενος υπό του Ίδιαίτερου του Γραμματέως Αρχιμ. π. Κυρίλλου, συμμετείχε εις έόρτιο περίπλου στο λιμάνι, ὀλοκλήρου του προσωπικού και τής Διοικήσεως τών έν Σύδνεϋ Ίδρυμάτων μας «Η ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ» (9-2-07).

–Έλειτούργησε και εκήρυξεν εις Ίερόν Ναόν Άγίων Πάντων Βελμόρε, έχειροτόνησε δέ εις Διάκονον τόν έκ τής Ένορίας ταύτης και έν αυτη ύπηρετήσαντα επί έτη, υπό τήν ιδιότητα Διδασκάλου και Ίεροψάλτου, κ. Γεράσιμον Κούτσουραν. Εις τήν έν λόγω χειροτονία και τό έν συνέχεια έόρτιο Γεύμα, μεταξύ τών έπισήμων παρέστησαν και ό Όμογενής Ύπουργός Υγείας κ. Ίωάννης Χατζηστέργος μετά τής συζύγου του, καθώς και ό φιλέλλην Βουλευτής κ. Tony Stewart, συνάδελφοι, στήν Τοπική Αϋτοδιοίκηση,

Άναμνηστική φωτογραφία του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανού Κοσμήτορος τής Θεολογικής μας Σχολής του Άγιου Αποστόλου Άνδρέου μετά του Θεοφιλ. Έπισκόπου Άπολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ και τών Πρωτοετών Φοιτητών μετά τήν Τελετήν Ένάρξεως του Νέου Ακαδημαϊκού Έτους (15-2-07).

του πατρός του χειροτονημένου, κ. Ιωάννου Κούτσουρα.

Είς τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας, παρουσίασε ἀπό τήν Ὁραία Πύλη, τόν ἐκ Θέρμου Αἰτωλοακαρνανίας Πρεσβύτερον π. Κ. Ἀθανασόπουλον, ἐπιγιόμενον νά ἱδρύσει Οἶκον Εὐγηρίας εἰς τήν Ἑνορίαν του καί κληθέντα φιλογενῶς ἀπό τόν γνωστό Ὀμογενή καί φιλόφροντα π. Ν. Μπαλογιάννη. Πρός τιμὴν λοιπόν, κυρίως τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου τοῦ ἱ.Ν. Ἁγίων Πάντων π. Χρ. Τριανταφύλλου, ἐπίσης καταγομένου ἀπό τήν αὐτὴν περιοχὴν, ἐπέτρεψε τόν σχετικὸν ἔρανο (10-2-07).

Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικῶς τόν ἐκ Μεμβούρνης Γεν. Πρόξενο κ. Χρήστο Σαλαμάνη (ἐκ Θεσσαλονίκης) καί εἶχε μετ' αὐτοῦ μακρὰν ἐπὶ πολιτιστικῶν θεμάτων συζήτηση, ἰδιαίτερως περὶ τήν σπουδαιότητα τοῦ μακαριστοῦ Ν.Γ. Πεντζίκη, ἐκράτησε δέ αὐτόν ἐν συνεχείᾳ καί εἰς τήν κοινὴν τράπεζαν μέ τούς Ἐπιτελικούς Συνεργάτας τῶν Κεντρικῶν Γραφείων (13-2-07).

Ἐδέχθη τούς ἐν Ἀθήναις ἐγκατεστημένους φίλους Ἀνδρέα καί Μαρούλα Ἑλληνα (ἐκ Κύπρου), συνοδευόμενους ἀπό τόν φίλο καί συνεργάτη μας κ. Στυλ. Κουδουνάρη, τούς ὁποίους καί ἐκράτησε εἰς τήν Τελετὴ Ἐνάρξεως τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καί παρουσίασε πρὸς τούς Διδάσκοντας καί διδασκομένους. Οἱ ἐν λόγῳ φίλοι, γνωστοὶ διὰ τὰς κατὰ καιροὺς καί τόπους ἀγαθοεργίας των πρὸς τήν Ἐκκλησίαν, προσέφεραν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ὑπὲρ τῆς ἐν Sutherland ἀναπτυσσομένης Ἑνορίας Ἁγ. Στυλιανοῦ, μέ Παρεκκλήσια Πέτρου καί Παύλου καί Γρηγ. Παλαμᾶ, ἐπιταγὴν ἐκ \$10,000 (15-2-07).

Ἐπροήδρευσε Συνάξεως τοῦ ἱεροῦ Κλήρου Ν.Ν.Ο. καί ὠμίλησε ἐπὶ καιρίων πνευματικῶν καί διοικητικῶν θεμάτων, προετοιμάζων τούτους καταλλήλως καί διὰ τήν προγραμματισθεῖσα 10^η Κληρικολαϊκὴν Συνέλευση.

Συνοδευόμενος ἀπό τόν Θεοφ. Ἀπολλωνιάδος, μετέβη εἰς τήν περιοχὴν Hornsby, πρὸς ἐπιθεώρηση τῆς ἐκποιομένης "St. Luke" Anglican Church, ἥδη ἐνοικιασθεῖσιν δι' ἑξάμηνον ἀπὸ τήν ὑπὸ συγκρότησιν Ἑνορίαν μας τοῦ Ἁγ. Θεράποντος καί ἐστήριξε διὰ παντός τρόπον τὰς διαπραγματεύσεις τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου π. Στ. Καρβελᾶ, τοῦ ἀκαμάτου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ὑπὸ τήν Προεδρίαν τοῦ κ. Ἰω. Μανωλέλλη καί τῶν εὐλαβῶν Γυναικῶν τῆς Φιλοπτώχου (16-2-07).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς ἱ.Ν. Ἁγ. Ἰωάννου Parramatta, ὅπου ἐκκλησιάσθησαν ἐφέτος οἱ Κατηχηταὶ καί Κατηχήτρια τῶν διαφόρων Ὁμάδων τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως, ὑπὸ τήν Προεδρίαν τοῦ ἱατροῦ κ. Ἰω. Ψαρομμάτη. Ἐπικολούθησε ἐόρτιο κοινὸ Γεῦμα, στό ὁποῖο παρεκάθησαν μεταξύ ἄλλων καί ὁ παλαίμαχος συνιδρυτῆς καί πρῶτος Πρόεδρος τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως κ. Μ. Ἀντωνιάδης, Καθηγητῆς Νευρολογίας.

Τό βράδυ ἐχοροστάτησε εἰς τόν καθιερωμένον Ἑσπερινόν τῆς

Συγγνώμης καί μετὰ τήν ἀνάλογο ὁμιλίαν ἀντῆλλαξε μετὰ τοῦ Θεοφιλεστάτου, τῶν λοιπῶν Κληρικῶν καί τοῦ πλήθους τῶν πιστῶν, τόν ἐν Κυρίῳ ἀσπασμόν καταλλαγῆς, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν (18-2-07).

Ἐδέχθη εἰς τὰ Κεντρικά Γραφεῖα τούς ἐκ τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Ἰωάννου Cairns, Ἱερατ. Προϊστάμενον π. Κ. Τσάκαλο (ἐκ τῶν Ἀποφοιτῶν τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς) καί τόν Πρόεδρον τῶν Φιλανθρωπικῶν Ἰδρυμάτων μας εἰς τήν ἐν λόγῳ περιοχὴν κ. Θεόδ. Μπακαλάκη, οἱ ὅποιοι καί συνεργάστησαν μέ τούς ἀρμοδίους παράγοντας τῶν Κεντρικῶν Γραφείων, γιά τήν περαιτέρω ἀνάπτυξη τοῦ δικτύου τῶν Respite Centres (20-2-07).

Ἐἶχε ἐγκάρδια συνάντηση καί συνεργασία μέ τήν ἔνθερμο φίλη καί συνεργάτιδα τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, Ρωμ/λική Sister Dr Vivienne Keely, ἡ ὁποία καί ἐδίδαξε εἰσαγωγικὸ μάθημα εἰς τούς προσληφθέντας νέους Φοιτητάς.

Ἐδέχθη τόν κ. Ἀνδρέα Ἰωάννου, μέ προσωπικὴν τήν εἰς Διάκονον χειροτονίαν του, κατόπιν τοῦ πρό ἔτους γάμου του, μετὰ τῆς εὐλαβεστάτης ἐπίσης συζύγου του Φλώρας (21-2-07).

Ἐχρησισε τὰ μαθήματά του «Εἰσαγωγή εἰς τήν Θεολογίαν» διὰ τούς προσληφθέντας Φοιτητάς, ἀλλὰ καί ἀρκετοὺς ἀκροατάς.

Ἐδέχθη, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ εἰς τήν Ἁγίαν καί Μεγ. Σαρακοστήν, τόν Καθηγούμενον ἱ.Μ. Παντανάσης Ἀρχιμ. π. Στέφανον, συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ἱερομονάχου Εὐσεβίου καί ἐκράτησε τούτους εἰς τήν κοινὴν τράπεζαν Διδασκόντων καί διδασκομένων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Ἐπίσης ἐδέχθη τόν Πρωτοπρ. π. Ἰω. Καπέτα, Γενικὸ Διευθυντὴ τῶν ἐν Σύννευ Ἰδρυμάτων τῆς Βασιλειάδος, ὁ ὁποῖος καί ἐκόμισε τήν ἀναμενομένην Ἐκθεση τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τῶν Ἰδρυμάτων κ. Trevor Cork διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐπροήδρευσε Συνεδριάσεως τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου ἐν πλήρει ἀπαρτίᾳ (22-2-07)

Ἐχοροστάτησε καί ἐκήρυξε κατὰ τήν Α΄ Στάση τῶν Χαιρετισμῶν εἰς τόν Ἑνοριακὸ Νὰό Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Thomastown-Vic. (23-2-07).

Ἐλειτούργησε καί ἐκήρυξεν εἰς τόν Ἑνοριακὸν Ναόν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Nth Balwyn-Vic, ἐν συνεχείᾳ δέ παρεκάθησε εἰς κοινὸ Γεῦμα μετὰ τῶν συνεργατῶν τοῦ Ἱερατ. Προϊσταμένου κ. Νικ. Βρεττάκου εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸ Συμβούλιο καί τήν Φιλόπτωχο. Εἰς τήν ἐν λόγῳ θ. Λειτουργίαν παρουσίασε καί τόν νέον ἐν Μεμβούρνη Γεν. Πρόξενο κ. Χρ. Σαλαμάνη, ὁ ὁποῖος παρεκάθησε εὐχαρίστως καί εἰς τό ἐν λόγῳ Γεῦμα.

Ἐπροέστη εἰς τήν καθιερωμένην Ἑτησίαν Τελετὴν Κατανυκτικῆς Περιφορᾶς τῶν ἱερῶν Εἰκόνων, εἰς τόν ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Marrickville, μέ συμμετοχὴ τῶν ἐκπροσώπων τῆς SCCOCA, περιστοιχούμενος

Ἀναμνηστικὴ φωτογραφία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ.κ. Στυλιανοῦ Κοσμητόρος τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου μετὰ τῶν Διδασκόντων καί Διδασκομένων μετὰ τήν Τελετὴν Ἐνάρξεως τοῦ Νέου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους. Διακρίνεται τό ζεῖγος Ἀνδρέα καί Μαρούλας Ἑλληνα ἐξ Ἀθηνῶν συνοδευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Στέλιου Κουδουνάρη (15-2-07).

από τον νέο Σέρβον Επίσκοπον κ. Ειρηναίον, του Πατριαρχείου Σερβίας δι' Αυστραλίαν καί Νέαν Ζηλανδίαν καί τον Βοηθόν του Επίσκοπον Απολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ. Έπηκολούθησε τό σύνθηες πρόγραμμα, εις τό όποιο έκλήθη καί ώμίλησε καταλλήλως καί ό Επίσκοπος κ. Ειρηναίος (25-2-07).

–Διεββάσθη άρμοδιώς καί ύπευθύνως εις τήν Αρχιγραμματεία του Οικουμενικού Πατριαρχείου, όλόκληρος ό Φάκελλος του έξ Αδελαιίδος, εις τά έκεί Ίδρύματα τής Ί. Αρχιεπισκοπής, συνεργάτου μας καί έκ των μελών του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου κ Βασ. Ταλιαντζή, **συκοφαντηθέντος** εις διάφορα έντυπα άπό τον επί τι μικρόν διάστημα ώς Βοηθός Επίσκοπος ύπηρετήσας έν Αδελαιίδι, Θεοφ. Επίσκοπον Χριστιανουπόλεως κ. Σεραφ. Μεντζελόπουλον (νύν Μητροπολίτην Πειραιώς). Ό έν λόγω συκοφάντης Κληρικός, **άνεκάλεσε** τάς έν λόγω συκοφαντικά δηλώσεις, όπως άκριβώς άπήτησαν οι Δικηγόροι του κ. Ταλιαντζή, Άρχοντος Χαρτουλαρίου του Οικουμενικού Θρόνου (26-2-07)

–Έδέχθη τήν Ζωγράφο κα Εύα Green, ή όποία μόλις έπανήλθε άπό τήν έν Έλλάδι παραμονή τής έτοιμάζουσα νέαν Έκθεση των έργων τής εις τό Γεν. Προξενείο.

Έπίσης έδέχθη τον κ. Stepan Kerkyasharian (President of the Community Relations Commission), μέλλοντα νά εκπροσωπήσει τήν Κυβέρνηση Ν.Ν.Ο. εις ύψιστο Διεθνές Forum (κατά τής τρομοκρατίας), τό όποιο θά πραγματοποιηθεί έν Τασμανία.

Συνοδεύμενος άπό τον Παθολόγο Ίατρο πρωτανεψιόν του κ. Σπ. Μυγιάκη, έπεσκέφθη έκ νέου τον Σύμβουλο τής έν Καμπέρα Πρεσβείας καί πολύτιμον φίλον κ. Κυριάκο Μανιάτη (27-2-07).

Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Απολλωνιάδος κ. Σεραφεΐμ

Κατά τον μήνα Φεβρουάριο ό Θεοφιλέστατος:

–Προήδρευσε Συσκέψεως των Ίερέων, οι όποιοι τελούν τήν θ. Λειτουργίαν εις τήν Άγγλικήν καί έχουν τήν ευθύνη ώς Chaplains εις τά διάφορα Πανεπιστήμια του Σύνδνεϋ (1-2-07).

–Έλειτούργησε καί έκήρυξεν εις τον Ί. Ναόν Άγ. Γερασίμου Leichhard.

Συνοδεύων τον Σεβασμιώτατον, παρηκολούθησε τήν όμιλίαν του Καθηγητού Γλωσσολογίας του Πανεπιστημίου Άθηνών κ. Χριστ. Χαραλαμπίκη (4-2-07).

–Παρεκάθησεν εις τήν Συνεδρίασιν των Διευθυντών των Διγλώσσων Κολλεγίων τής Ί. Αρχιεπισκοπής Σύνδνεϋ καί των Καθηγητών των Έλληνικών εις αυτά καί εις τους όποιους ώμίλησαν ό Σεβασμιώτατος, ό Καθηγητής κ. Χαραλαμπίκης καί ή σύζυγός του, έπίσης Καθηγήτρια κα Ίωάννα Παπαβασιλείου (5-2-07).

–Παρέστη εις τήν Εϊδικήν Άκολουθίαν εις τον Ί. ΚαθεδρικόΝ Ναόν, επί τή ένάρξει του νέου Δικαστικού έτους καί εις τήν έν συνεχεία Δεξίωσιν (6-2-07).

–Παρεκάθησε, μετά του Σεβασμιωτάτου καί των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου των Γηροκομείων τής Βασιλειάδος, εις Δεΐπνον (9-2-07).

–Έλειτούργησε καί έκήρυξεν εις τον Ί. Ναόν Ταξιάρχου Μιχαήλ Νth Sydney (11-2-07).

–Προήδρευσε Συνεδριάσεως του Συμβουλίου τής Κεντρικής Φιλοπώχου καί έν συνεχεία του Συμβουλίου τής Κεντρικής Νεολαίας (13-2-07).

–Έξ όνόματος του Κοσμήτορος τής Θεολογικής Σχολής καί Αρχιεπισκόπου ήμών κ.κ. Στυλιανού, καλωσώρισε τους πρωτοετείς Φοιτητάς τής Θεολογικής Σχολής καί τους ένήμερωσε διά τους κανονισμούς τής καθημερινής ζωής έν τή Σχολή καί διά τίς ύποχρεώσεις τους (14-2-07).

–Παρέστη εις τήν Δοξολογίαν έν τώ Παρεκκλησίω τής Θεολογικής Σχολής, επί τή ένάρξει του νέου Άκαδημαϊκού έτους καί παρεκάθησεν εις τό έν συνεχεία κοινόΝ Γεύμα Καθηγητών καί Φοιτητών (15-2-07).

–Παρέστη εις τήν Σύναξιν των Ίερέων τής Α΄ Αρχιεπισκοπικής Περιφέρειας.

Συνοδεύων τον Σεβασμιώτατον, παρέστη εις τήν άνοικτικήν Συνε-

δρίασιν των Όμογενών τής νέας Ένορίας του Άγ. Θεράπποντος Hornsby, ό όποία έλαβε μέρος εις τās έγκαταστάσεις τής Άγγλικανικής Έκκλησίας του Άγίου Λουκά εις Pennant Hill Road καί τās όποίας προσφέρουν προς πώλησιν (16-2-07).

–Παρέστη εις τήν συγκέντρωσιν των Κατηχητών του Σύνδνεϋ καί ώμίλησεν εις αυτούς καταλλήλως, επί τή ένάρξει τής νέας Κατηχητικής περιόδου (17-2-07).

–Έλειτούργησε καί έκήρυξεν εις τον Ί. Ναόν του Τιμίου Σταυρού εις Wollongong.

Τό έσπερας παρέστη, συμπροσευχόμενος κατά τον ΚατανυκτικόΝ ΈσπερόΝ, εις τον Ί. ΚαθεδρικόΝ Ναόν του Εύαγγελισμοϋ τής Θεοτόκου (18-2-07).

–Έχοροστάτησε κατά τήν Άκολουθία τής Καθαρās Δευτέρας, εις τον Ί. Ναόν Άγίου Γεωργίου τής όμωνύμου Ί. Μονής έν Springwood καί ώμίλησε καταλλήλως εις τό πλήθος των προσκυνητών (19-2-07).

–Παρεκάθησεν εις τήν Συνεδρίασιν του Διοικ. Συμβουλίου των Ίδρυμάτων των Γηροκομείων τής Βασιλειάδος (20-2-07).

–Έχοροστάτησε καί έκήρυξε κατά τήν Άκολουθία των Α΄ Χαιρετισμών, εις τον Ί. Ναόν Άγ. Νικολάου Marrickville.

Έλειτούργησε, έκήρυξε καί προεξήρχε τής Λιτανεύσεως των Ίερών Εϊκόνων, εις τον Ί. ΚαθεδρικόΝ Ναόν του Εύαγγελισμοϋ τής Θεοτόκου.

Τό έσπερας μετά του Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου ήμών κ.κ. Στυλιανού καί του Έπισκόπου τής Σερβικής Έκκλησίας κ. Ειρηναίου, έλαβε μέρος εις τον καθιερωμένο ΈσπερινόΝ εις τον Ί. Ναόν Άγ. Νικολάου Marrickville, τον όποιον διοργανώνει τό Συμβούλιον Κανονικών Όρθοδόξων δικαιοδοσιών Αυστραλίας (25-2-07).

–Έδέχθη εις συνεργασίαν τους έκ των μελών του Συμβουλίου τής Διακοινοτικής Έπιτροπής Ν.Ν.Ο. κ.κ. ΆγαπητόΝ Πασσαρη καί Ήλιαν Οικονόμου.

Προήδρευσε Συνεδριάσεως τής όλομελείας τής Διακοινοτικής Έπιτροπής καί συνεζήτησαν τās λεπτομερείας διά τήν διοργάνωσιν των Έορτασμών τής Έθνικής μας ΈπετειόΝ (26-2-07).

Άπό τήν Τελετήν Ένάρξεως του Νέου Άκαδημαϊκού Έτους εις τό παρεκλήσιον τής Θεολογικής Σχολής (15-2-07).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Δέρβης κ. Ίεζεκιήλ

Κατά τον μήνα Φεβρουάριον ό Θεοφιλέστατος:

–Κατά τον πανηγυρικόΝ ΈσπερινόΝ τής Ύπαπαντής του Κυρίου Coburg εις τον όποιον έχοροστάτησεν ό Σεβ. Αρχιεπίσκοπος ήμών κ.κ. Στυλιανός, παρέστη συμπροσευχόμενος εις τό Ίερό Βήμα. Μετά

τό πέρας του Έσπερινού διένειμε με τον Σεβασμιώτατον τον Άρθρον και παρακάθησε μετ' αυτού εις δείπνον της Φιλοπτώχου εις την αίθουσα παραπλεύρως του Ί. Ναού (1-2-07).

—Ελειτούργησε και έκήρυξε εις τον πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν της Ύπαπαντης του Κυρίου Coburg και την μεσημβριάν παρακάθησεν εις τράπεζαν εις την αίθουσα παραπλεύρως του Ί. Ναού (2-2-07).

—Προέπεμψεν εις τό αεροδρόμιον επιστρέφοντας εις Σύδνεϋ τον Σεβασμιώτατον μετά του Διακόνου Σταύρου Ίβανου και της συζύγου αυτού (3-2-07).

—Ελειτούργησε και έκήρυξε εις τον Ί. Ναόν της Ύπαπαντης του Κυρίου Coburg και έν συνεχεία εις τό Coburg Lake, Murray Road, Coburg, έκήρυξε επίσημως την έναρξιν του έτησιου Φέστιβαλ της Ένορίας και παρακάθησεν εις τράπεζαν μετά των επισήμων.

Εις τον Ί. Ναόν των Εισοδίων της Θεοτόκου North Balwyn, εκπροσωπών τον Σεβασμιώτατον εϋλόγησε τον γάμον της Άμαλίας Βρεττάκου, θυγατρός του αιδ. π. Νικολάου Βρεττάκου, μετά του Colin Spilman. Τό έσπέρας παρέστη εις την γαμήλιον δεξίωσιν, εϋλόγησε την τράπεζα και διεβίβασε εις τους νεονύμφους τας πατρικας εύχας του Σεβασμιωτάτου (4-2-07).

—Εδέχθη την κ. Βιολέττα Nanderz διά προσωπικόν της θέμα (5-2-07).

—Με τά μέλη της Έπιτροπής άνεγέρσεως του Ίερου Κοιμητηριακού Ναού και τον αρχιτέκτονα μετέβησαν εις τό κοιμητήριον Bunurong και συνεζήτησαν τας λεπτομερείας της άνεγέρσεως του έν λόγω ίερου ναού μετά της διευθυντριάς κ. Vicki Pridmore και του βοηθού αυτής. Την μεσημβριάν ο αιδ. π. Άντωνιος Κρινάς εις την οικίαν αυτού παρέθεσε γεϋμα δί' όλους (6-2-07).

—Εδέχθη τον αιδ. π. Νικόλαον Βαρουτί του Ί. Ναού του Άγίου Νικολάου της Άντιοχειανης Έκκλησίας.

—Εδέχθη έθιμοτυπικήν έπίσκεψιν του νέου Γενικού Προξένου της Γεντεΐρας ήμών έντιμ. κ. Χρήστου Σαλαμάνη (7-2-07).

—Συνοδευόμενος υπό του κ. Κωνσταντίνου Κόντη, έπεσεκέφη τον Ύπουργό Μεταναστεύσεως κ. Kevin Andrews MP, εις τό γραφείον του και συνεζήτησε μετ' αυτού θέματα άφορώντα τό

Κέντρο Προνοίας της Ίερās Αρχιεπισκοπής.

—Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τον πανηγυρικών Έσπερινόν εις τον Ί.Ν. του Άγίου Χαραλάμπους Templestowe. Μετά την Άκολουθία του Έσπερινού παρακάθησεν εις δείπνον της Φιλοπτώχου εις την αίθουσαν οπισθεν του ίερου Ναού (9-2-07).

—Ελειτούργησε και έκήρυξε εις τον πανηγυρίζοντα Ί. Ναόν του Άγίου Χαραλάμπους Templestowe. Μετά τό πέρας της Θείας Λειτουργίας ή Φιλόπτωχος παρέθεσε γεϋμα εις την αίθουσαν οπισθεν του Ί. Ναού (10-2-07).

—Ελειτούργησε και έκήρυξε εις τον Ί. Ναόν του Άγίου Νικολάου Yarraville. Μετά την Θείαν Λειτουργίαν παρακάθησεν εις γεϋμα της Φιλοπτώχου εις την αίθουσαν παραπλεύρως του Ί. Ναού. Εις τό γεϋμα παρακάθησε και ο έντιμ. Γενικός Πρόξενος, κ. Χρήστος Σαλαμάνης, ο οποίος παρέστη και παρηκολούθησε την Θείαν Λειτουργίαν.

—Συνοδευόμενος υπό του Πανοσ. Αρχιμ. Ιακώβου Τσιγκούνη παρέστη και εϋλόγησε την τράπεζα κατά τό δείπνον της Κεντρικής Φιλοπτώχου, έπ' εύκαιρία της μνήμης της Άγίας Φιλοθέης, προστάτιδος αυτής, εις τό Ένοριακόν Κέντρον της Ύπαπαντης του Κυρίου Coburg (11-2-07).

—Εδέχθη τά μέλη της έξωτερικής ιεραποστολής και συνεδρίασε μετ' αυτών θεματα άφορώντων αυτήν.

—Την μεσημβριάν έδέχθη τους τρεις τελειοφοίτους της Θεολογικής Σχολής του Άποστόλου Άνδρέου κ.κ. Σεραφεΐμ Βασιλόπουλον, Δημήτριον Παπασικονόμου και Δημοσθένην Νικολάου, επιστρέφοντας εις Σύδνεϋ (13-2-07).

—Βοηθούμενος υπό του Πανοσ. Αρχιμ. π. Ιακώβου Τσιγκούνη και των αιδ. π. Άνδρέα Παπαδημητροπούλου, π. Χαραλάμπους Πυρέλη και π. Δούκα Γεωργαλά, έτέλεσε τον Άγιασμόν επί τη έναρξει των μαθημάτων του Κολλεγίου των Άγιων Άναργύρων Oakleigh, ώμλησεν καταλλήλως προς τους μαθητάς και διδασκάλους και διεβίβασε τας εύχας του Σεβ. Αρχιεπισκόπου ήμών.

—Εδέχθη τον έξ Άγίου Όρους Πανοσ. Αρχιμανδρίτην π. Δαμασκηνόν προερχόμενον έξ Αδελείδος (14-2-07).

—Εδέχθη τον αιδ. π. Κωνσταντίνον Άθανασόπουλον μετά της θυγατρός αυτού Άγάπης, έπισκέπητην κληρικών της Μητροπόλεως Αιτωλοακαρνανίας, τον οποίον έσουνώδευεν ο κ. Δημήτριος Λιούλιος έντεϋθεν.

—Μετέβη εις την Ίεράν Μονήν του ΑΞΙΟΝ ΕΣΤΙ Northcote και έτέλεσε τον άγιασμόν επί τη έναρξει των μαθημάτων ιεροψαλτικής εις νέους της παροικίας μας (15-2-07).

—Τό πρωί έδέχθη τον αιδ. π. Νικόλαον Βrown μετά της πρεσβυτέρας και των τέκνων αυτών εκ Βρισβάνης (16-2-07).

—Ελειτούργησε και έκήρυξε εις τον Ί. Ναόν των νεοφανέντων μαρτύρων Ραφαήλ Νικολάου και Εϊρήνης Bentleigh. Μετά την Θείαν Λειτουργίαν ή Φιλόπτωχος παρέθεσε γεϋμα εις την αίθουσαν οπισθεν του Ί. Ναού.

—Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τον Α΄ Κατανυκτικόν Έσπερινόν (Έσπερινόν της Συγγνώμης) εις τον Ί. Ναόν του Άγίου Εϋσταθίου South Melbourne, εις τον οποίον έψαλε ή χορωδία των νέων μας παρουσία όλου του κλήρου και πλήθους πιστών. Άκολούθησε τράπεζα εις την αίθουσα της Ίερās Αρχιεπισκοπής υπό της Φιλοπτώχου του Ί. Ναού (18-2-07).

—Προέστη ιερατικής συνάξεως (20-2-07).

—Ύπεδέχθη εις τό αεροδρόμιον τον Σεβ. Αρχιεπίσκοπον ήμών κ.κ. Στυλιανόν και τον Διάκονον Σταύρον Ίβανόν προερχόμενον εκ Σύδνεϋ.

—Κατά την Άκολουθία των Α΄ Χαιρετισμών έχοροστάτησε και έκήρυξε εις τον Ί.Ν. της Ύπαπαντης του Κυρίου Mentone. Μετά τό πέρας των Χαιρετισμών ή Φιλόπτωχος παρέθεσε δείπνον εις την αίθουσα κάτωθεν του Ί. Ναού (23-2-07).

—Ελειτούργησε και έκήρυξε εις τον Ί. Ναόν της Άγίας Αικατερίνης Malvern και έν συνεχεία προέστη εις την λειτανεία των ιερών εϊκόων περίξ του Ί. Ναού. Άκολούθως ή Φιλόπτωχος παρέθεσε γεϋμα εις την αίθουσαν παραπλεύρως του Ί. Ναού.

—Έχοροστάτησε και έκήρυξε κατά τον Β΄ Κατανυκτικόν Έσπερινόν εις τον Ί. Ναόν του Άγίου Νικολάου Yarraville (25-2-07).

Άπό τό δείπνον της Κεντρικής Φιλοπτώχου έπ' εύκαιρία της έορτής της Άγίας Φιλοθέης πού έδόθη εις τό Ένοριακόν Κέντρο της Ύπαπαντης του Κυρίου Coburg (11-2-07).

Γ' - Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νικάνδρου

Κατά τὸν μῆνα Φεβρουάριον, ὁ Θεοφιλέστατος:

—Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Προφήτου Ἠλιοῦ Norwood.

Ἐδέχθη τὴν κ. Αἰκατερίναν Μπέκα.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (2-2-07).

—Ἐκήρυξε τὴν ἐπίσημον ἑναρξιν τοῦ ἐτησίου «Ἑλληνικοῦ Πανηγυριοῦ» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, παρουσιά τῆς Ὑπουργοῦ Παιδείας Ἐριτ. κ. Jane Lomax-Smith, ἐκπροσωπούσης τὸν Πρωθυπουργὸν τῆς Πολιτείας Νοτίου Αὐστραλίας Ἐντιμ. κ. Mike Rann, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀντιπολιτευσεως Ἐντιμ. κ. Iain Evans, τοῦ Δημάρχου Unley Ἐντιμ. κ. Richard Thorn, ἄλλων ἐπισήμων καὶ πλήθους κόσμου, μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (3-2-07).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg.

—Εἰς ἐκδήλωσιν, ἣ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Μουσεῖον Μεταναστεύσεως, ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν ἑορτασμῶν τῆς 50ετηριδος τῆς ἰδρύσεως τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Φλαμπουριωτῶν Νοτίου Αὐστραλίας (4-2-07).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου.

—Ἐδέχθη εἰς συνεργασίαν τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νεκταρίου Croghan Park, Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Σιλουανὸν Φωτεινᾶν, καὶ τὸν Λαϊκὸν Ἀντιπρόσωπον τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτῆς κ. Ἀντωνίου Καρατασάκην.

—Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν Ἱερέα τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς Coober Pedy, Αἴδισ. Πρεσβ. π. Radomir Alexic, μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας, συνοδευομένους ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. π. Σιλουανοῦ Φωτεινᾶ (5-2-07).

—Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Αἴδισ. Πρεσβ. π. Παναγιώτου Φωτάκη, παρέστη εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Κοινοβουλευτικῆς ὁμάδος τοῦ Κοινοβουλίου τῆς Νοτίου Αὐστραλίας ὀργανωθεῖσαν ἐκδήλωσιν εἰς Scotts Church ἐπὶ τῆ ἑνάρξει τοῦ νέου κοινοβουλευτικοῦ ἔτους.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (6-2-07).

—Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου τοῦ κ. Σωτηρίου Γκούνα μετὰ τῆς διδος Γεωργίας Καπράλου.

—Παρόντος τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς Νοτίου Αὐστραλίας, Ἐντιμ. κ. Mike Rann, εὐλόγησε τὸ δεῖπνον κατὰ τὴν χοροεσπερίδα τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Συλλόγου Φλαμπουριωτῶν Νοτίου Αὐστραλίας, εἰς τὰ πλαίσια τῶν ἑορτασμῶν τῆς 50ετηριδος τῆς ἰδρύσεως αὐτοῦ, καὶ ἀπηύθυνε καταλλήλους λόγους μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (10-2-07).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Δημητρίου Salisbury, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσε Ἁγιασμόν ἐπὶ τῆ ἑνάρξει λειτουργίας τοῦ νέου σχολικοῦ κτιρίου ἀνεγερθέντος παραπλευρῶς τοῦ Ναοῦ (11-2-07).

—Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐκ Πέρθης κ. Ματθαῖον Ρολογᾶν, πρῶτον Πρόεδρον τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας τῆς Τρίτης Ἀρχιεπισκοπικῆς Περιφερείας μέχρι τῆς μετοικήσεώς του εἰς Πέρθην (12-2-07).

—Ἐτέλεσεν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Σπυριδωνος Unley, τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῆ ἑνάρξει τῶν ἐργασιῶν διὰ τὸ νέον ἔτος τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος τῆς φερωνύμου Ἑνορίας-Κοινότητος καὶ, ἐν συνεχείᾳ, ἐπεσκέφθη τὸ Ἡμερήσιο Δίγλωσσο Ἑλληνορθόδοξο Δημοτικὸ Σχολεῖο «Ὁ Ἅγιος Σπυριδων» τῆς εἰρημένης Ἑνορίας-Κοινότητος, ὅπου συνωμίλησε μετὰ τὸς μαθητὰς καὶ τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ εὐχηθεὶς εἰς αὐτοὺς διὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος.

—Παρηκολούθησε συνεδριάσιν τῆς Κεντρικῆς Νεολαίας.

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (13-2-07).

—Προήδρευσε συνεδριάσεως τῆς Διακοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς (14-2-07).

—Εἰς τὸ Arts & Sports Centre τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Ἑλληνορθόδοξου Κολλεγίου «Ὁ Ἅγιος Γεώργιος» τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Γεωργίου Thebarton, ἐτέλεσε τὸν Ἁγιασμόν ἐπὶ τῆ ἑνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ νέου ἔτους (15-2-07).

—Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ Port Adelaide, συλλειτουργήσαντος καὶ τοῦ ἐκ Σύδνεϋ Αἴδισ. Οἰκον. π. Νικολάου Μποζίκη.

—Εἰς τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν, ἐτέλεσε τὸ Μυστήριον τῆς Βαπτίσεως τῶν νεοφωτιστοῦ Βαρβάρας Μούτου, ἐγγονῆς τοῦ π. Νικολάου Μποζίκη.

—Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Ἁγίου Νεκταρίου Croghan Park κατὰ τὸν Κατανυκτικὸν Ἑσπερινὸν τῆς Συγγνώμης, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβον μέρος, πέραν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, καὶ οἱ Ἱερεῖς τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων δικαιοδοσιῶν (18-2-07).

—Μεταβάς εἰς τὴν πόλιν Port Pirie, προέστη τῆς Ἐξοδίου Ἀκολουθίας τῆς ἀειμνήστου Εὐαγγελίας Πισπίνης εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Γεωργίου.

—Συμπροσευχήθηκε κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀκολουθίαν τοῦ Μ. Ἀποδείπνου εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg (19-2-07).

—Ἀνεχώρησε διὰ ποιμαντικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Αὐστραλιανῆς ἐρήμου κειμένην πόλιν τῶν ὀπαλιούχων Coober Pedy.

—Ἐπεσκέφθη τοὺς οἰκείους τῆς ἀειμνήστου Γενοβέφρας Ἀθανασιάδου καὶ ἐξέφρασε λόγους παραμυθίας.

—Ἐτέλεσε τὴν Α' Στάσιν τῶν Χαιρετισμῶν καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Νικολάου Coober Pedy (23-2-07).

—Εἰς τὸν αὐτὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν, ἐλειτούργησε, ἐκήρυξε καὶ ἐτέλεσε τὸ 40ήμερον Μνημόσυνον τῆς ἀειμνήστου Γενοβέφρας Ἀθανασιάδου, συλλειτουργήσαντος τοῦ ἐκέτισε Ἱερέως τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Αἴδισ. Πρεσβ. π. Radomir Alexic.

—Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας, εὐλόγησε τὴν τράπεζαν τῆς παρηγορίας εἰς τὴν παρακειμένην κοινοτικὴν αἴθουσαν (24-2-07).

—Τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω Ἱερὸν Ναὸν μεταφέρων τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου, συλλειτουργήσαντος τοῦ ἐκέτισε Ἱερέως τῆς Σερβικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, Αἴδισ. Πρεσβ. π. Radomir Alexic.

—Παρεκάθησεν εἰς γεῦμα εὐγενῶς παρατεθέν αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Προέδρου τῆς Ἑνορίας-Κοινότητος Ἁγίου Νικολάου Coober Pedy, Ἄξιοτ. κ. Ἀντωνίου Πραματάρη.

—Τὸ ἀπόγευμα ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Coober Pedy ἐπιστρέφων εἰς Ἀδελαΐδα (24-2-07).

—Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὴν ἐκ τῆς Γεντεείρας νεοδιορισθεῖσαν διδασκάλισσαν τοῦ Γενικοῦ Προξενείου Νοτίου Αὐστραλίας, Ἐρίτ. κ. Ἀνθὴν Μπαλατατζῆ, μετὰ τοῦ συζύγου τῆς (26-2-07).

—Ἐδέχθη εἰς ἐπίσκεψιν τὸν ἐξ Ἀδελαΐδος καταγόμενον καὶ ἐν Σύδνεϋ ὑπηρετοῦντα Αἴδισ. Πρεσβ. π. Σωτήριον Παπαφιλίποπουλον.

Ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἁγίου Παντελεήμονος Glenelg κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῶν Προηγιασμένων Δώρων (28-2-07).

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας

Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ

Ἐπιμελητὴς ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Τεχνικὴ ἐπιμελεια: Πρωτοπρεσβύτερος π. Ἄγγελος Ἀλιφεράκης

www.voiceoforthodoxy.com